

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Om Sions wil zal ik niet zwijgen, en om Jeruzalems wil zal ik niet stil zijn;
totdat hare gerechtigheid voortkome als een glans en haar heil als eene fakkel
die brandt.

Jesaja 62 : 1

Toespraak

gehouden door Ouderling B. H. ROBERTS.

(Slot.)

Er is een wonderbaarlijke hoeveelheid kennis die hand aan hand gaat met de leer van het voorbestaan. Kennis en kunde ontvouwen zich als het beginsel van het voorbestaan van den mensch wordt erkend.

Nu versta ik dat er somtijds geesten zijn, die, ongenoemde omstandigheden ten spijt, verrijzen uit de laagste en ongunstigste toestanden tot voornaamheid en zielenadel. De wijsgeeren der wereld hebben, geloof ik, teveel nadruk gelegd op den invloed van de ouders en omstandigheden en omgeving waarin de mensch geboren wordt en in opgegroeid is, in het verklaren van het karakter van den mensch. Er zijn er die gelooven, dat als ge een kind plaatst in de beste omgevingen en onder den besten invloed, men het karakter kan vormen zooals ge wilt. Er zijn anderen welke gelooven dat, als men het kind goede ouders geeft, het kind de deugden dier ouders zal beërven. Ik voor mijzelve geloof dat het karakter van den mensch oorspronkelijk gegrondvest is op de natuur van den geest, de uitgestrektheid van ontwikkeling en de hoeveelheid van wasdom, die het had voor het een vleeschelijk tabernakel ontving; en dat de ouders, omgevingen en toestanden, inplaats van het karakter te vormen, het slechts kunnen wijzigen. Vandaar dat gij zoo dikwijls het vreemde iets ziet, dat ten spijt van verdorven ouders, ten spijt van een ongunstige omgeving, gij een karakter ziet rijzen tot zijn aangeboren hoogte van voornaamheid en zielenadel en dat alleen omdat de geest voor zijn komst hier op de aarde, de stempel van Gods eigen adeldom droeg, en geen mate van invloed van verdorven ouders of van ongunstige omgevingen kon den aangeboren zielenadel van dien geest altemaal te niet doen; maar hij verrees, nam zijn plaats op de

wereld in, en werd een weldoener voor de kinderen des menschen.

Niet alleen verklaren de openbaringen, gegeven door Joseph Smith, ons het voorbestaan, maar zij maken ons bekend dat er in het voorbestaan verschillende graden van ontwikkeling en intelligentie zijn; en God koos de edelen en zeide aangaande hen: „Deze zal Ik tot Mijne regeerders maken.” Vandaar dat God deze edele geesten van tijd tot tijd, in verschillende eeuwen der wereld, naar verschillende natiën of geslachten heeft gezonden om hen te zegenen. Aan de oude volken zond Hij een Seth, een Enoch, een Noach, een Abraham; en uit, deze direkte lijn van erkende dienstknechten Gods, kunnen wij een Confucius opnoemen, welke naar de Chineezzen gezonden werd, die, al leerde hij hun geen godsdienst, hun toch een wijsbegeerte leerde die hun goede diensten heeft bewezen. Hij bracht een Plato en een Socrates onder de Grieken voort. Hij vergat ook de nakomelingen van Abraham door Hagar, de Arabieren niet, en gaf hun een Mahomet; en al verkondigden deze mannen niet de volheid van het Evangelie van Christus, zij leerden aan het volk dat gedeelte van de waarheid, dat zij konden ontvangen en het is hen tot een voordeel geweest. Zoo kunnen wij zien dat God voor al Zijn kinderen zorg draagt en Hij van tijd tot tijd wijze mannen en leeraars zendt om hen in den weg der waarheid te leiden.

Slaat het menschdom gade en dan zal dit beginsel (het voorbestaan van den geest van den mensch) vele andere dingen verklaren. Wij zien dat personen, families en rassen, allen verschillende voorrechten genieten; zij schijnen niet allen dezelfde zegeningen ontvangen te hebben. Zelfs de natiën der aarde hebben niet allen dezelfde zegeningen en voorrechten waarin zij zich kunnen verheugen. Wat is de reden daarvan? Ik beweer dat het de rechtvaardigheid van God aantoonst. De Schriften zijn vol van uitdrukkelijke verklaringen dat God geen aannemer des persoons is. Hoe kunt gij dan een verklaring voor de verscheidenheid van zegeningen en voorrechten geven die onder het menschdom vandaag bestaan? Zegeningen en voorrechten, die zij verkrijgen of niet deelachtig worden zonder dat er een reden bestaat, in dit leven, voor het verkrijgen of niet verkrijgen van deze zegeningen. Waarom beschouwen velen deze dingen als een gevolg van het loeval en van omgevingen waaronder een mensch geboren wordt? Wat ik meen is dit: er zijn menschen die geboren worden onder een volk en in omstandigheden, welke niet begrensd worden, wat zegeningen in het Evangelie van Jezus Christus aangaat. Zij kunnen zich bekeeren van hunne zonden, kunnen ~~zich bekeeren~~ voor de vergeving van die zonden en de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Ontvangen het priesterschap en kunnen toegang verkrijgen om Gods tempel in te gaan, en de zegeningen, verordeningen en de belofte voor verhooring en heerlijkheid verkrijgen. Maar slaat uwe oogen op het volk hetwelk Afrika bewoont, het negerras. Het is waar dat zij gezegend zijn met de zegeningen van het Evangelie, maar wij zien ook, dat zij het priesterschap niet kunnen ontvangen. Laten wij aannemen dat deze twee gevallen de twee uiterste gevallen aantoonen,

*gedoof
worden
x x*

maar tusschen deze twee is er eindlooze verscheidenheid van voorrechten en zegeningen. Waarvoor wordt het priesterschap verleend aan het ééne volk en wordt het aan een ander onthouden? Waarom is er bij het ééne volk geen grenzen aan vooruitgang en verhooging en is er een grens gezet voor het andere? Bedenk dat wij het feit in het oog houden moeten, dat God rechtvaardig en geen aannemer des persoons is. Hoe kunt gij dan deze twee feiten met de rechtvaardigheid van God overeen brengen? Ik breng het overeen met de kennis die wij verkregen hebben door de leer van het voorbestaan, en ik geloof dat de toestanden van dit leven beïnvloed en bepaald worden door de graden van getrouwheid en ontwikkeling verkregen in het voorbestaan, anders kunnen de verschillende toestanden, waarin de menschheid zich geplaatst vindt, niet overeen gebracht worden met de rechtvaardigheid van God. „Hoe gezegend zijn dan diegenen die geboren zijn temidden van rijkdommen, of geboren als hertogen, graven of koningin,” zullen velen opmerken. „Hoe getrouw moeten diegenen geweest zijn, welke al deze zegeningen en voorrechten beërfd hebben, wier leven één en enkel zonneschijn is en wier bestaan op een zee zonder rimpel gelijk.”

Nee, ik bid u, verstaat deze dingen niet op deze wijze. Deze menschen zijn niet de meest gezegenden onder het mensdome. Als gij diegenen aan wilt wijzen, die de meest bevoorrechte zonen van God zijn en die de beste en grootste zegeningen in dit leven genieten, dan zult gij in oogenschouw moeten nemen het doel waarvoor de mensch naar deze aarde gezonden is; en dit doel is, om ondervinding op te doen. Daarvoor diegenen welke in het midden van toestanden leven die hun de meest uitgebreide ondervindingen geven, zijn de meest gezegenden. Het zijn niet diegenen die de minste moeilijkheden, zorgen en kwellingen in dit leven ondervinden, die gezegende zonen van God zijn. Het schijnt het lot te zijn van al diegenen die God het meeste liefheeft, om het meeste te moeten lijden, zoodat zij de ondervindingen mogen op doen, waarvoor de mensch naar deze wereld kwam. Het is niet de kalmste zee en de gunstigste winden, die de beste zeelui maken. Het is de ondervinding in stormachtig weer, als de oceaan woest opgezweept wordt door de winden totdat de in beroering gebrachte golven zich huizenhoog verheffen, als de bliksem de wolken splijt, als de masten versplinteren en het roep verward en alles verwarring is, dat de zeeman zijn vrees overwint en kalm temidden van dreigende gevaren staat. Deze zijn de ervaringen die een goed zeeman maken; en zoo geven de zorgen, kwellingen, moeilijkheden, de armoede, gevangennemingen, de haat van het mensdome en de ervaringen en de ondervindingen den mensch de gelegenheid om te voorschijn te brengen en te laten zien wat in hem is om de stormen des levens te boven te komen, en te bewijzen dat hij recht op de verhooging en heerlijkheid heeft, die God bewaard heeft voor de getrouwen. Voordat ik verder ga met dit onderwerp, verzoek ik u uw aandacht te vestigen op het bewijs voor mijn verklaring, dat het van de begunstigde zonen gevraagd

wordt om moeilijkheden en kwellingen door te maken. Terwijl Joseph Smith in Liberty gevangenis, Provinsie Clay, Missouri was, en de kerk in haar geheel uit den Staat was verdreven en hij zelf en eenige van zijn broederen door verraad in de handen van hun vijanden waren overgeleverd en in de gevangenis geworpen waren, nadat hij 5 lange maanden daar vertoefd had, terwijl zijn volk werd verdreven, verspreid en beroofd, riep hij, temidden van zijn zware beproevingen natuurlijk den Heere aan en de Heere antwoordde hem en zeide:

„Indien gij geroepen zijt door moeilijkheden te gaan; indien gij in gevaren zijt onder valsche broederen; indien gij in gevaren zijt onder roovers; indien gij in gevaren zijt op het land of op de zee;

Indien gij met allerlei valsche beschuldigingen aangeklaagd wordt; indien uwe vijanden u overvallen; indien zij u van de tegenwoordigheid van uwen vader en uwe moeder, uwe broeders en zusters met geweld doen verwijderen, en indien uwe vijanden met getrokken zwaard u sleuren van den boezem van uwe vrouw en van uwe kinderen, en indien uw oudste zoon, ofschoon slechts zes jaren oud, zich aan uw kleederen zal vastklemmen, en zal zeggen: Mijn vader, mijn vader, waarom kunt gij niet met ons blijven? O, mijn vader, wat gaan de menschen met u doen? En als hij dan door het zwaard van u zal afgeworpen worden, en gij ter gevangenis gesleurd zult worden, en uwe vijanden rondom u loeren gelijk de wolven naar het bloed van het lam;

En indien gij in den put zoudt geworpen worden, of in de handen van moordenaars, en het doodvonnis over u geveld worden; indien gij in de diepte geworpen wordt; indien de woedende baren tegen u samenspannen; indien hevige winden uwe vijanden worden; indien de hemelen duisternis vergaderen, en alle elementen zich verenigen den weg te versperren; en boven alles, indien zelfs de kaken der hel zich voor u wijd zullen openen, weet gij dan, Mijn Zoon, dat al deze dingen u ondervinding zullen geven, en voor uw welzijn zullen zijn.

De Zoon des Menschen heeft meer dan dit alles geleden; zijt gij meerder dan Hij? Ik geloof, dat het leven van Jezus Christus en Zijne woorden aan den Profeet de waarheid bevestigen die ik aan het bepleiten ben en deze waarheid is, dat diegenen die door de grootste moeilijkheden moeten gaan, de meest gezegenden zijn; want de Zoon des Menschen heeft al deze dingen doorgemaakt.

O, gij die terneer gebogen zijt met zorgen, gij allen die beproefd worden door tegenspoeden, die misschien weggerukt zullen worden van gemak en overvloed om terneer geworpen te worden temidden van verslagenheid en armoede; hef uwe hoofden op, ik smeeke u, en verheug u, want deze dingen zullen u helpen in uwe ervaringen. Beschouwt ze niet als oordeelen Gods, niet allen in ieder geval, maar neemt ze aan als gelegenheden om uw karakter te veredelen en te ontwikkelen en als een gelegenheid, om de proef te doorstaan,

en te bewijzen dat gij waardig zijt om de heerlijkheid, welke God voor de getrouwen heeft weggelegd, te beërven.

Ik geloof, dat, door de opmerkingen welke ik gemaakt heb, gij die in de Schriften gelooft, tot de overtuiging gekomen zijt, dat er een speciale verwantschap bestaat tusschen God en den mensch; dat de uitdrukking „Onze Vader die in de hemelen zijt,” niet zonder meening is, maar een verwantschap verkondigt welke tusschen God en mensch bestaat, en als God op den mensch nederziet, ziet Hij Zijn beeltenis en heeft Zijn beeltenis lief; en daarvoor heeft Hij hun speciale voorrechten, macht en heerschappij op de aarde gegeven. Als dan de vraag gedaan wordt: „Wat is de mensch dat Gij zijner gedenkt?“, zeg dan tot de geheele wereld, dat de mensch een zoon van God is. Ook meen ik dit niet in den figuurlijken zin van het woord. Ik meen het ook niet in zulk een algemeene manier, zoodat er niets bepaalds of lastbaars in is, maar ik meen wat ik zeg. Ik meen dat de mensch de nakomeling van God is, gewonnen door Hem. Het gezang zegt:

Zijn daar boven enkel vaders?

Neen, dit schokt de rede zwaar,

Want de rede en d'eeuw'ge waarheid

Zeggen: 'k heb een moeder daar.

Het idee, hetwelk in de wereld bestaat, dat de verhouding tusschen man en vrouw onrein en onheilig is, en dat het een verhouding is die alleen maar in dit leven zal bestaan, is één van de verdraaide leeringen die in de wereld geslopen zijn. Het gebod dat God aan den mensch in het hof van Eden gaf, „Vermenigvuldig en vervul de aarde,” is juist zoo rein een gebod als „Bekeert u en wordt gedoopt.” Het is door dit beginsel van voortbrenging dat de intelligenties geestelijke lichamen gekregen hebben in de voor-bestaande werelden; en het is door hetzelfde beginsel dat de lijn van Goden voor altijd in tijd en eeuwigheid zal blijven voortduren; en sinds wij zonen en dochteren van God zijn, is er iemand die durft te beweren, dat wij niet mogen hopen om in de tegenwoordigheid van onzen Vader terug te keeren, en dezelfde hoedanigheden, eigenschappen en machten te ontwikkelen die Hij bezit, en ten laatste waardig te zijn om met Hem aan te zitten in Zijn koninkrijk? Een van de apostelen van ouds dacht over deze dingen, toen hij zeide:

„Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is. En een iegelijk die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk hij (Christus) rein is. Wat meende Jezus toen Hij tot Zijn Vader bad dat Zijne discipelen dezelfde voorrechten, ontwikkeling en verheerlijking mochten verkrijgen, als Zij zich in verheugden? O, ik weet te goed, dat, als men zulke leering zoude verkondigen in de wereld, zij ontvangen zouden worden met het geroep van Godslastering. Ik heb het te dikwijls gehoord om het te vergeten, maar lees de woorden van den Zoon van God, die Hij

sprak tegen de farizeërs toen zij Hem beschuldigden van Godslastering, omdat Hij beweerde de Zoon van God te zijn. Hij zeide: „Is er niet geschreven in uwe Wet: Ik heb gezegd: Gij zijt Goden? Indien de Wet die Goden genaamd heeft tot welke het woord Gods geschied is, en de Schrift niet kan gebroken worden; zegt gij tot mij, dien de Vader geheiligd en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert God, omdat ik gezegd heb: Ik ben Gods Zoon?”

Nu, dit zijn leeringen van het heilig Evangelie. Wat een heerlijkheid, tronen, machten en rechten bieden zij den mensch aan. Het zou moeten dienen als een aansporing om rechtvaardig te leven.

Wie is zoo laag gezonken dat hij, na de mogelijkheden, welke in het Evangelie bevat zijn, gekend te hebben, zijn erfdeel wil verspillen en zichzelf buiten Gods Koninkrijk wil sluiten en in plaats daarvan zich wil verheugen in de twijfelachtige genoegens van de zonden.

Als ik over deze dingen nadenk, zijn zij een aansporing voor mij om het goede te doen en het kwade te laten. Het is mogelijk, dat het verhevene dat ik u aangetoond heb, onmetelijk ver van onze tegenwoordige standplaats verwijderd schijnt te zijn, maar zijt daarover niet ontmoedigd. Al is de reis lang, de strijd des levens zwaar en de afstand groot, ik bid u herinner dat gij de eeuwigheid hebt om dit probleem uit te werken en dat gij geholpen zult worden door God, de Vader van uw geest, om deze voortreffelijkheid te bereiken.

Moge de Heere u zegenen en ik bid dat deze gedachten — zoo gebroken uitgesproken en altezamen onwaardig voor zulk een grootsch onderwerp — een invloed op het leven van de Heiligen der Laatste Dagen mogen hebben om hen nader tot God te brengen. Amen.

Hoe een profeet te toetsen.

Gedurende de dagen van het oude Israëel, gaf God aan Zijn volk, door Zijn profeet en wetgever Mozes, een kenmerk waaraan zij konden onderzoeken en vaststellen of een profeet waar of valsch was. Het was dit:

„Zoo gij dan in uw hart zoudt mogen zeggen: Hoe zullen wij het woord kennen, dat de Heere gesproken heeft? Wanneer die profeet in den naam des Heeren zal hebben gesproken, en dat woord geschiedt niet, en komt niet; dat is het woord, dat de Heere niet gesproken heeft, door trotschheid heeft die profeet dat gesproken; gij zult voor hem niet vreezen.” (Deut. 18: 21, 22).

Volgens dezen standaard kunnen de menschen allen, die voor-geven profeten te zijn, beproeven. In een vers aan de genoemden voorafgegaan, deelt de Heere ons mede, dat een profeet die het zal ondernemen dingen in Zijn naam te spreken, maar die niet door Hem geboden is om dat te doen, sterven zal. Maar wanneer een

profeet geïnspireerd en gemachtigd is van God en in Zijn naam spreekt, dan zullen ook allen tot wie het woord gesproken wordt, maar er geen gehoor aan geven en het gehoorzamen, onder veroordeeling liggen voor hun ongelooft en verzuim.

Mozes, Israëlf verzoekende hun afgoderij en zonde te verlaten en den eenigen waren en levenden God te dienen, beloofde hun vrede, voorspoed en alle soorten van zegeningen, als zij Zijn woord gehoor wilden geven en zich bekeeren. Maar als zij voortgingen in hunne zonden en ongerechtigheden, zou ziekte, gevangenschap en groote droefheit hun deel zijn. Hij profeteerde het volgende:

„De Heere zal u, mitsgaders uwen koning, dien gij over u zult gesteld hebben, doen gaan tot een volk, dat gij niet gekend hebt, noch uwe vaderen; en aldaar zult gij dienen andere goden, hout en steen. En gij zult zijn tot eenen schrik, tot een spreekwoord, en tot een spotrede, onder al de volken, waarheen u de Heere leiden zal” (Deut. 28 : 36, 37).

Alle lezers van den Bijbel weten hoe Israëlf naar Babylon in gevangenschap gevoerd is en gedwongen werd heidensche goden van hout en steen te dienen. Aldus werd de profetie van Mozes vervuld.

Laat ons nu dezelfde proef nemen met Jesaja en zijn profetische macht onderzoeken. Over den Zaligmaker sprekende zegt hij:

„Ik, de Heere, heb u geroepen in gerechtigheid, en ik zal u bij uwe hand grijpen; en ik zal u behoeden, en ik zal u geven tot een Verbond des volks, tot een Licht der Heidenen; om te openen de blinde oogen, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis, die in duisternis zitten.” (Jes. 42 : 6, 7).

Volgens Bijbelsche tijdrekening sprak Jesaja deze woorden 700 jaren voor Christus; en omtrent 60 jaren na Christus sprak de Apostel Petrus aldus over de vervulling dezer profetie:

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest. In denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd; waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water.” (1 Petrus 3 : 18—20).

Zoodoende bevestigde Petrus niet alleen, dat Jesaja een waar profeet was, maar brengt tevens op den voorgrond het feit, dat Jesaja het Goddelijk beginsel verstond, dat de Heiligen der Laatste Dagen lief hebben en weten waar te zijn, n.l. „Zaligheid voor de dooden” en tevens in ruime mate een begrip had van de onmetelijke genade en groote liefde die God heeft voor al zijn kinderen, en dat door onzen Zaligmaker er zelfs hoop is aan de andere zijde van het graf.

Wij hebben nu geen gelegenheid om meer oude profeticen te

onderzoeken, maar laat ons dezen profeten-toetssteen aan den grooten profeet der laatste dagen, Joseph Smith, gebruiken. Gedurende veel vervolging en moeilijkheden, door hem zelf en de Kerk, welke de Heere door hem had opgericht, ondervonden, profeteerde Joseph het volgende:

„Geen onheilige hand kan den voortgang van het werk des Heeren stoppen; vervolging moge woeden, het gepeupel zich vereenigen, legers te zamen komen, laster onteeren; maar de waarheid van God zal stoutmoedig voortgaan, grootsch en onafhankelijk, totdat het tot ieder werelddeel zal doorgedrongen zijn, ieder klimaat bezocht, over ieder land gegaan en in ieder oord geklonken zal hebben. Toldat de doeleinden van God bereikt zullen zijn en de groote Jehova zal zeggen, dat het werk gedaan is.”

Deze profetie is en wordt nog steeds vervuld. Vervolging heeft gewoed sedert de oprichting van de Kerk des Heeren, zooals allen, bekend met de geschiedenis van het „Mormonisme” zullen weten. Het gepeupel heeft zich vereenigd en zonder oorzaak den Profeet en Patriarch ter dood gebracht, en vele ware en onschuldige Heiligen, op een schandelijke manier.

In 1857 luisterde President Buchanan naar valsche en kwade berichten omtrent de Heiligen der Laatste Dagen en zond een leger naar Utah, om een opstand te onderdrukken, die niet bestond. Toen zij in het land van Zion aankwamen, vonden de leiders van het leger alles in vrede en rust, en de zaak is heden in de geschiedenis opgeteekend als „de misslag van President Buchanan.” Lasteraars en leugenachtige personen hebben hunne beste krachten aangewend in het uitspreken en publiceeren van valsche mededeelingen omtrent de Heiligen der Laatste Dagen, zoodat in bijna ieder dorpje van het geheele Christendom veel kwaad van hen gesproken is. Maar niet-legenstaande dit alles, gaat het werk van God gestadig en onafgebroken voort en blijft voortgaan, totdat allen het Evangelie zullen gehoord hebben, ondanks al de macht en sluwheid die de booze en zijn bedriegelijke dienstknechten mogen aanwenden, om den voortgang tegen te gaan.

Het kermerk, in het begin van dit artikel aangehaald, kan toegepast worden op den profeet Joseph Smith. Iedere uitspraak door hem gedaan in den naam des Heeren, kan den toets doorstaan. Hij was inderdaad een waar profeet van God gezonden en niemand kan ongestraft zijn boodschap verwerpen.

(Mill. Star.)

Wij kunnen niet goed blijven, als wij niet steeds beter worden.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Verslag van de Groningsche Conferentie.

De Groningsche conferentie, den 10en October gehouden, was in alle opzichten een succes.

Zaterdagmiddag vergaderden de zendelingen. De Zendingen-president John. P. Lillywhite en 12 zendelingen waren tegenwoordig.

Zaterdagavond werd een ambtenaren- en ambtenaressen-vergadering gehouden. Begonnen werd met het zingen van lied 70. Gebeden door ouderling Cornelius Zappey. Voortgezet door het zingen van lied 127.

Conferentie-president Ate Westra verwelkomde de aanwezigen en sprak zijn dankbaarheid uit om een dienstknecht des Heeren te zijn. „De wereld,” zeide spreker, „weet niet wat wij bezitten, zij gevoelen niet, wat wij voor dit werk gevoelen.”

Daarna gaven de verschillende ambtenaren en ambtenaressen hunne verslagen, welke bewezen dat de ambtenaren en ambtenaressen van de Groningsche conferentie, allen met ééne geest bezielde zijn en allen hetzelfde doel op het oog hebben, namelijk om Gods koninkrijk hier op deze aarde op te bouwen en een voorbeeld te zijn voor hunne mede-natuurgenooten.

Ouderling Hendrik Bell van Amsterdam drukte zijn blijdschap uit over het voorrecht hetwelk hij geniet, om in zijn ouderdom de volken der aarde tot bekeering te roepen; en getuigde van de herstelling van het Evangelie.

De volgende spreker, ouderling P. S. Mietus, getuigde van de wederoprichting aller dingen en vermaande de aanwezigen om toch vooral in de paden van het Evangelie te blijven wandelen en de geboden te onderhouden.

Conferentie-president Ate Westra sprak hierna nog eenige woorden en waarschuwde allen om nooit en nimmer de Maker te wantrouwen, maar steeds te trachten de wereld te toonen dat wij inderdaad volgelingen zijn van Jezus Christus en onze lichten zoo te laten schijnen voor de menschen, dat zij onze goede werken mogen zien en onzen Vader die in den hemel is, verheerlijken.

Ouderling John. P. Lillywhite, president der Nederlandsch-Belgische Zending sprak nu de vergaderden toe en zeide verblijd te zijn, zijn getuigenis bij de anderen, welke alreeds uitgesproken waren, te kunnen voegen. „Het Evangelie,” zeide spreker, „is geen gedeelte van de waarheid, maar de volle waarheid. Het is het licht, het woord, de kracht Gods tot zaligheid, het woord tot zaligheid, en u en ik zijn daar deelgenooten van geworden. Er is geen waarheid buiten deze waarheid. Hoe kunnen wij anders als lichten voor de

wereld zijn, wij die deelgenooten zijn van dat licht, het licht van God, en als wij geen lichten zijn dan is het omdat wij de geboden van het Evangelie, het licht, niet gehoorzamen." President Lillywhite sprak zijn vreugde uit over den groei van de zusters-hulpvereniging en het machtige werk verricht door de zusters, en vermaande de mannel., en vooral diegenen die het priesterschap dragen, om toch vooral een voorbeeld te zijn in hunne huisgezinnen.

Na het zingen van lied 38, eindigde ouderling Koop Schaart met dankzegging.

Zondagmorgen 10 uur werd de conferentie voortgezet en geopend met het zingen van lied 73. Gebeden werd door ouderling Abraham Dalebout, conferentie-president van Rotterdam. Verder voortgezet door het zingen van lied 173.

De leider ouderling Ate Westra, riep de aanwezigen wederom een woord van welkom toe en sprak zijn hoop en vertrouwen uit, dat de geest van God in ruime mate tegenwoordig zoude wezen, en spoorde de vreemdelingen, die tegenwoordig waren aan, om toch vooral vooroordeel terzijde te zetten.

Ouderling Heiko Boekweg van de Amsterdamsche conferentie haalde de woorden aan door Daniël geuit, als gevonden in Daniël 2 : 44 en getuigde dat dat koninkrijk in der waarheid verwekt is, om nimmermeer van de aarde te verdwijnen.

De volgende spreker, ouderling Koop Schaart van de Groningsche conferentie verklaarde, dat de zendelingen van de kerk van Jezus Christus, niet naar Holland komen om het geld of goed van de inwoners van Holland machtig te worden, maar dat zij komen om hun den weg aan te wijzen, waardoor zij hun zaligheid kunnen beërven.

Ouderling Cornelius Zappey, ass.-redacteur van „De Ster", sprak over den afval en herstelling van het Evangelie en de noodzakelijkheid dat er nieuwe getuigen van den hemel geroepen moesten worden.

Ouderling Adriaan Slinging, van de Amsterdamsche conferentie, toonde duidelijk aan dat de profetiën uitgesproken in de dagen van ouds vervuld zijn geworden en dat evenzoo de profetiën uitgesproken betreffende deze, de laatste dagen en de herstelling van het Evangelie, vervuld zijn en zullen worden.

Ouderling Adrianus Barendregt, president van de Amsterdamsche conferentie, kreeg nu het woord en sprak over het gebod hetwelk Christus aan Zijne Apostelen gaf en hetwelk gevonden kan worden in Marcus 16 : 15 en legde in duidelijke woorden uit, dat gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie noodzakelijk is, om zaligheid te beërven.

Gezongen werd lied 88 en daarna geëindigd met dankzegging door ouderling Adrianus van Tussenbroek, president van de Arnhemsche conferentie.

De middagvergadering werd begonnen door het zingen van lied 48.

Een zegen werd gevraagd door ouderling Adrianus Barendregt, waarna lied 101 gezongen werd.

Als naar gewoonte werden nu de autoriteiten der kerk voorgesteld en door de aanwezigen erkend en goedgekeurd door het opsteken der rechterhand.

Ouderling Stephanus Welter was de eerste spreker, welke verklaarde dat de kerk niet naar eenig mensch genoemd is, het niet de kerk van een Luther, Calvijn of Swingley is, maar de kerk van Jezus Christus zelve, en dat wij niet bij toeval op deze aarde zijn gekomen, maar om met de hulp van God onze zaligheid uit te werken.

Ouderling Hyrum Dallinga van de Groningsche conferentie las de raadgeving voor die gegeven wordt door Jacobus: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt: en zij zal hem gegeven worden;” en werkte dit onderwerp nauwkeurig uit.

Ouderling P. S. Mictus van de Arnheemsche conferentie maakte duidelijk dat, als men de handen opsteekt in erkenning en goedkeuring van de autoriteiten der kerk, men te kennen geeft dat men ze inderdaad in woord, daad en gebed wilt ondersteunen.

Ouderling Hendrik Bell van de Amsterdamsche conferentie sprak daarna de vergaderden toe en zeide, dat het zoogenaamde Mormonisme een iegelijk een kans geeft om terug te keeren in de tegenwoordigheid van de Vader.

Na het zingen van lied 65 eindigde ouderling Hyrum Dallinga met dankzegging.

De Zondagavondvergadering werd geopend door het zingen van lied 24, gebeden door ouderling Hendrik Bell en voortgezet door het zingen van lied 26.

Conferentie-president Adrianus van Tussenbroek haalde de woorden van Amos aan, waar hij zegt, dat „Gewis de Heere Heere zal geen ding doen tenzij Hij Zijne verborgenheden aan Zijne knechten de Profeter geopenbaard hebbe,” en toonde aan dat God sprak en waarschuwde het volk door zijne stem in de dagen van ouds.

Conferentie-president Abraham Dalebout, welke nu aan het woord kwam, zette met duidelijke woorden uiteen, dat wij geen secte zijn, maar „de kerk van Jezus Christus.” „God is geen bron van verwarring,” zeide spreker, „maar een God van orde.” Spreker besprak de doop als heden ten dage bediend door de Christenwereld en bewees op grond van Gods woord dat er maar één Heere, één geloof en één doop is, en getuigde met krachtige woorden van de waarachtigheid van Joseph Smith.

Conferentie-president Ate Westra sprak over de boodschap die de Heiligen der Laatste Dagen hebben voor Jood, Katholiek en Protestant, en verklaarde in duidelijke woorden het doel waarvoor onze Hemelsche Vader ons naar deze aarde heeft gezonden.

Ouderling John. P. Lillywhite, president der Nederlandsch-Belgi-

sche Zending, kwam nu aan het woord en drukte zijn dankbaarheid uit een lid te zijn van de kerk van Jezus Christus en getuigde dat God inderdaad in deze der laatste dagen van den hemel heeft gesproken, dat Hij inderdaad Apostelen, Profeten, Herders, Leeraars enz. heeft aangesteld voor de bediening van Zijn woord.

„Wij verklaren,” zeide spreker, „aan de wereld een God die hooren kan en zien en welke lichaamsdeelen heeft. Toen Joseph Smith deze waarheden aan de wereld bekend maakte, hebben zij hem gehoond en gehaat. Als de wereld niet gewillig is om te wandelen op den weg die door God geopenbaard is, zullen zij eenmaal tot de ontdekking komen, dat zij door het priesterbedrog dezer wereld op een dwaalspoor geleid zijn.

Wie neemt het recht om te zeggen dat de geboden en wetten door Jezus gegeven, niet meer noodig zijn om terug te keeren tot God, van Wien wij uitgegaan zijn?”

Hiermede eindigde de Groningsche conferentie. Gods geest was in ruime mate legenwoordig geweest en alle aanwezigen zijn zonder twijfel huiswaarts gekeerd met nieuwen moed beziel en een vast voornemen om gestadig voorwaarts te gaan.

Lied 71 werd gezongen en gedankt door ouderling Hyrum Dallinga.

Rijmpreekjes.

No. 8. Morgenvreugde.

Gewiegel en gepiep van 't ijzren kinderbed wekt me uit een zoeten slaap: het is volslagen duister, behalve een zwakke streep die 't scheemrig nachtlucht net op 't wekkerklokje richt. Ik roer me niet, maar luister naar 't helder-wakker kind, dat in gedachten met zijn speeltuig bezig is: „bal,” zegt hij, veel meer huist er in 't kleine hoofd nog niet, in woorden omgezet. „Hij roept alweer zijn bal,” lacht naast me een zacht gefluister.

Dan zijn we beiden stil, verkneuteren ons hèm, druk klanken-keuv'lend met zijn lieve kinderstem, het zoetst geluid dat ooit de morgenstille brak! 't Gepiep van 't bedje zegt, de kleine kleuter stáát; zijn oog heeft vast gezien die lichte wijzerplaat, want triomfant'lijk klinkt de blijde kreet: „Tik-làk!”

* * *

Zielroerend, wondermooi, 't ontwakende verstand, dat kleine lichtpuntje op de donkere zee des levens! Maar dat (vertrouwen wij) eenmaal als zonne brandt: een lichtbron worden zal en gloedverspreider tevens. Die kleine sprank verliet nog kort geleden 't Land van 't Vóórbestaan — zeg ik dit volgens de gegevens, door Gods Profeet verschaft, diep in mij is geplant een zielsgetuigenis dier Waarheid. dit benevens 't getuigenis van Gods Woord, bevestigd door Gods Geest, die duidelijk maakt hetgeen tevoren is geweest, wat heden is, en óók wat nog te komen staat.

Mijn jongske, U en ik gaan hier een proeftijd door. Geloof en Hoop zien reeds der toekomst zonnegloor..... 't Uurwerk der eeuwigheid tik-takt: „Het gaat! het gáát!”

FRANK I. KOOYMAN.

Indrukken onzer reis naar „Het Westen”.

door WILLEM WOLTJER.

Dinsdagmorgen is onze eerste gelegenheid om de stad te bezichtigen. De vermaarde Oxford street, Regent street, Bond street, en Piccadilly Circus hebben onze eerste aandacht en als we dic gezien hebben, nemen we de tube of wel ondergrondsche spoor naar Liverpool street, waar een andere verrassing voor broeder Roothoff wacht, namelijk een escalator, een automatische trap, steeds in beweging zijnde, zoodat men niet behoeft te klimmen of te dalen; men stapt slechts op een plank van den rollenden vloer die een trap wordt en beneden gebracht zijnde, wordt hij weer vlak als een vloer en stapt zonder moeite over op den gewonen vloer. Voor oude en zwakke menschen is dit een uitstekende beweging, daar het traploopen verbazend vermoeid. De Mutual wordt 's avonds door ons bezocht en uitgenomen de orde, vind ik het in Rotterdam beter. De jongelieden zijn evenwel meer actief, wat de Hollandsche jongelieden dikwijls verkeerd besteden. Mijn oprechte wensch en raad is dan ook, doet uw uiterste best en maakt dat uw afdeeling om haar voorbeeldigheid en activiteit besproken en geroemd wordt.

Woensdagmorgen hadden we afgesproken voor een bezoek aan het Crystal Palace, zoo genoemd door het onnoemlijke groote aantal ruiten; behalve het geraamte is het gebouw geheel van glas. We gaan nu niet alleen, de beide dochters van President Smith en zijn zoon alsmede Ouderling Bennet gaan ook, wat het zooveel te aangenaamer maakt. Op het oogenblik wordt het gebouw hoofdzakelijk gebruikt voor oorlogsmuseum. Men vindt er allerhande wapenen, veroverd op de Duitsche en andere vijandelijke legers, alsook de door Engeland en Amerika vervaardigde oorlogswerktuigen; en dit doet ons gevoelen dat de tijd van oorlogen nog niet voorbij is, zoolang de mensch nog zoo graag zijn eigenwaan wil streelen met vertoon van veroverde oorlogswerktuigen kan men nog niet op voortdurende vrede hopen. Men ziet hier verschrikkelijke groote kanonnen en bommenwerpers, vliegtuigen, gepantserde automobielen, machinegeweren, ammunitiewagens, ambulances, ja alles wat op het gebied van oorlogvoeren kan worden vertoond. Een miniatuur oorlogsveld met hospitalen en munitiefabrieken vindt men in een andere afdeeling. Daar is heel wat materiaal voor sikkelen en andere tuingereedschappen, zooals de bijbel ons leert, die wapenen zal worden omgesmeed.

Na het diner daar gebruikt te hebben, gaan we naar het „West End” van Trafalquarsquare, waar het groote monument van den slag bij Trafalquar staat, (staat admiraal Nelson op een zeer hooge zuil, het voetstuk is een vierkant met op iederen hoek een liggende leeuw en aan de zijden episoden van dien strijd voorstellende), gaan we door de „Admiralty Arch”, admiraalspoort, naar het Buckingham Palace, het koninklijke paleis, waar op dat moment de Japansche Prins als gast wordt geëerd. Aan het eind der laan, voor het paleis, is het prachtige uitgevoerde beeldhouwwerk voltooid en onthuld in, ik geloof 1912, voorstellende koningin Victoria in een bloeienden regeeringstijd, handel, nijverheid, scheepvaart enz., is op de prachtigste wijze uitgebeeld. Rechts van deze laan is het verbazende groote huis van den hertog van Somerset; ik geloof niet dat er een hotel is in Holland, grooter dan dit hertogelijk gebouw. Het kasteel van den Prins van Wales en andere residenten van notabelen zijn zoowat allen in deze buurt. Niet ver van daar is het Londen Museum, die we ook bezoeken en bevinden dat de menschen voor drie en meer honderd jaren even ijdel waren als de tegenwoordigen. Costuums in alle kleuren en plooiën en rijkdom waren er te zien; koninklijke gewaden gedragen bij kroning en huwelijk enz., vooral de dames hebben er een aangenaam uurtje doorgebracht.

We keeren nu huiswaarts ongeveer 6 uur zijnde, zoowat het drukste uur van den dag, alle kantoren sluiten op dat uur, zoodat er een verbazend groot aantal menschen trachten zoo spoedig mogelijk hun tehuizen te bereiken, waardoor er een ongewone drukte ontstaat en het haast onmogelijk is om een plaats in een tram of bus te veroveren. We vinden nog een plaatsje in de tram, zoodat we tamelijk gauw tehuis zijn.

Den volgenden dag bezoeken we het natuurkundig museum, nu ook vergezeld van tante Smith. Dit is de moeite waard. Men vindt daar alle bekende en onbekende diersoorten die op de beste wijze zijn gepreserveerd. Wij krijgen weer een bevestiging van het boek van mormon; toen Columbus Amerika ontdekte, werden er olifanten noch paarden gevonden. De opgravingen hebben evenwel aan het licht gebracht dat die er bestaan hebben, en men vindt hier eenige Amerikaansche exemplaren tentoongesteld. Verschillende rassen van anti-eluviaansche dieren kan men daar vinden, welke ons grieselijk voorkomen; en het moet wel een aangename verrassing geweest zijn, als er zoo'n monster op je vensterbank over het ondergordijntje loerde en je op die wijze wekte, die zou in eens de slaap verdrijven. Vogeltjes zoo groot als een vingertop in de schitterendste kleuren onder groote stolpen bewaard, vormen een sterke attractie, adelaars, groote zwanen, zeevogels, wilde dieren opgezet alsof ze leefden, paarden en honden van verschillende rassen, niets is er vergeten, zoodat hier een prachtige studie gelegenheid is en door heel wat studenten wordt benuttigd. De schepping krijgt meer waarde wanneer we al deze dingen hebben aanschouwd en onwillekeurig rijst in onze gedachten, „Het oog heeft niet gezien de schatten, die den

Vader voor ons heeft." Boven bevinden zich de zalen voor verschillende soorten mineralen, goud, edelgesteenten, enz. enz.; ook is er een inzending van Dr. James E. Talmage, van in Utah gevonden soort crystal. We draven op echt Amerikaanse wijze door de zalen, doch we hebben onze oogen goed den kost gegeven.

Het Smithclubje vertrok den volgenden dag, zoodat we, na hen te hebben weggebracht met een uitnoodiging en een belofte hen in Amerika op te zoeken, onzen onderzoekingsstocht met ons beiden voortzetten, en komen terecht in St. Pauls Cathedral, een zeer prachtige kerk, waar een groote menigte menschen kan vergaderen. Heel wat beelden van verschillende groote mannen versieren of ontsieren hier de kerk, zoodat het meer op een afgodentempel gelijkigt dan op een vertegenwoordiging van „Het Koninkrijk der Hemeler". Men gevoelt dat die mannen meer geëerd worden dan Hij, Wien alle eer toekomt. Beneden in de Crypt worden de grooten begraven, waar we ook een kijkje nemen; we vinden daar het eerst van allen een gids die het meer op onze centen heeft dan op zijn omgeving, en worden door hem met alles op de hoogte gebracht, de hertog van Wellington en eenige zijner officieren, admiraal Nelson, generaal Lord Roberts en andere krijgshelden hebben daar een plaatsje gevonden, alsook dichters en schilders, staatkundigen en ten slotte ook de architect van het gebouw. Het geheel rust op een groot aantal zware pilaren en de lengte is beneden in de crypt 500 voet. Er wordt schijnbaar daar ook bijeenkomst gehouden en gelijk als in katholieke kerken komen er menschen te bidden. De Engelsche kerk heeft nog veel gelijk met de Roomsche in het altaar, kruis- en priestergevaad.

Westminster Abbey is meer vermaard dan St. Paulus nog, waar men al de koningen vindt behalve Edward de VIIe en ik geloof ook zijn moeder is daar niet, tegenwoordig worden die in „Windsor Castle" bijgezet. Deze kerk ziet er nog meer als een museum uit als die andere en wordt meer als zoodanig gebezigd als eenig ander gebouw, en het publiek denkt meer om het als zoodanig te bezoeken als om ter kerk te gaan. Als men niet meer als zooveel wil betalen, blijft men ook lekker uit sommige der afdeelingen, wat een aardig duitje in den zak brengt.

(Wordt vervolgd.)

Uit ons eigen Zendingsveld.

Maandagavond 10 October werd te Harlingen een speciale vergadering gehouden. Omstreeks 50 vreemdelingen waren tegenwoordig. Sprekers waren ouderlingen P. S. Mietus, H. Bell, Ate Westra en zendings-president John P. Lillywhite.

Dinsdagavond 11 October werd te Leeuwarden een speciale vergadering gehouden. Als sprekers traden op zendings-president John P. Lillywhite, ouderlingen H. Bell, P. S. Mietus en conferentie-president Ate Westra.

Woensdagavond 12 October werd een speciale vergadering ge-

houden te Steenwijk, de zaal was overvol en de 200 aanwezigen luisterden met veel belangstelling naar ouderlingen H. Bell, P. S. Mictus en conferentie-president Ate Westra.

Vrijdagavond 14 October werd te Hellum een speciale vergadering gehouden, waar meer dan een honderd vreemden tegenwoordig waren. Sprekers waren ouderlingen Heiko Boekweg, Hyrum Dallinga en conferentie-president Ate Westra.

Vrijdagavond 28 October werd een speciale vergadering gehouden te Oude Pekela. Als sprekers traden op: ouderling Koop Schaart en conferentie-president Ate Westra.

Donderdagavond 20 October werd er een vergadering belegd in Den Haag, tegen het „Mormonisme”. Ds. Van Grieken uit Rotterdam voerde het woord voor een uur, daarna werd er gelegenheid gegeven voor debat voor een half uur, waarvan zendings-president J. P. Lillywhite en conferentie-president A. Dalebout gretig gebruik maakten; er heerschte een stiple orde. Den daarop volgenden Zondag waren er veel vreemden in onze gewone zaal aanwezig.

Zondag 23 October werd er een speciale vergadering belegd in Leiden, er waren over een honderd vreemden tegenwoordig. Als sprekers traden op: Ouderling H. Landwaard, Zuster L. Lillywhite, conferentie-president A. Dalebout en zendings-president J. P. Lillywhite.

Donderdagavond 27 October werd te Zwijndrecht een vergadering belegd in het „Witte Paard”, de zaal was geheel gevuld, en met veel belangstelling werd er geluisterd naar de sprekers, n.l. Ouderlingen A. Kruis, C. Zappey en A. Dalebout.

In de Rotterdamsche conferentie werden er in October 13 gedoopt.

De zon wacht niet op een verzoek om haar licht en haar warmte te verspreiden. Doe als zij, al het goede dat ge kunt, zonder dat men het u vraagt.

EPICTÉTUS.

INHOUD.

Toespraak gehouden door Ouderling B. H Roberts Blz. 337 Hoe een profeet te toetsen „ 342 Verslag van de Groningsche Conferentie „ 345	Rijmpreekjes Blz. 348 Indrukken onzer reis naar „Het Westen” „ 349 Uit ons eigen Zendingsveld „ 351
---	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B.
 Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending,
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—
 Afzonderlijke nummers 15 cent.